

VARYASYON KALEMLER

E-DERGİSİ

Kurucu Başkan

MURAT ENGİN DENİZ

Ve Yönetim Kurulu Üyeleri

AYLİN ALTIN

MİHRAP ALTINTAŞ

AYŞE BEDEVİ

ESENGÜL DAYAN

NİSAN, MAYIS, HAZİRAN
SAYISI 2026 | SAYI NO: 9

HAKKIMIZDA

Varyasyon Podcast, edebiyatın ve düşüncenin özgürce aktığı bir mecra olarak 24 Mart 2024 tarihinde yazar Murat Engin Deniz tarafından kuruldu.

İlk olarak Spotify Kitaplar Podcasti kapsamında Varyasyon Podcast adıyla yayın hayatına başlayan bu platform, yazar ve şairlere destek olmayı, onların sesini daha geniş kitlelere ulaştırmayı amaçlamaktadır.

Neslihan SEZGİNEL

Bir Annenin Gözünden

Bir annenin kalbi, bebeğinin ilk nefesiyle yeniden atmaya başlar derler. Gerçekten de öyledir. Çünkü bir anne, bebeğine baktığında yalnızca küçücük bir yüz görmez; kendi sevgisinin en saf halini görür. Onun minicik ellerine dokunurken dünyadaki tüm güzelliklerin bir araya geldiğini hisseder. Uykusuz geceler, yorgunluklar, telaşlar bile bebeğinin gülümsemesiyle anlam kazanır.

Bir annenin hayranlığı, bebeğinin attığı ilk adımda büyür, söylediği ilk kelimedede gözlerinden taşar. Çünkü anne için bebeği kusursuz bir mucizedir. Dünyanın en güzel sesi onun ağlaması, en huzurlu yeri onun kokusudur. İnsan bazen sevgiyi anlatacak kelime bulamaz; işte annenin bebeğine duyduğu hayranlık da böyledir. Sessiz ama derin, sade ama sonsuz bir sevgidir.

Nilgün BABACAN

YetiminVuslatı

**Ben baba yokluğunun,
Hasretini yaşıyorum.
Yüreğimde korlanan ateşin,
Hançerle dağlanışını tadıyorum.**

**Acının ziyadesi,
Tarifsiz emaresi,
Kimseler laf söylemesin,
Yok gönül incitmenin telafisi.**

**Yetim derler,
Babası olmayana.
Canı, gönlü kırılıgandır;
Onların bu dünyaya.**

**Herkesler babam diye seslenirken,
Nefessiz kalır hasretten.
Yürek acısından.**

**İncitme, gariptir babasız olan.
Sanki vuslattır rüyada bir görsen.
Bayram olur dünyalar,
Hülyada bile babamı öpsem...**

Yağmur KAPLAN

Belki

Belki birgün Yıldız Kenter okurdu bu şiiri,

Nokta diye

Gözyaşı koyardı dizelerin sonuna.

Sen sana yazıldığını bilmeden,

İçlenerek dinlerdin.

Belki sonbaharda bir yaprak dalından düştü diye

Yazardım bu şiiri.

Sen kışın geleceğini bilmeden,

Umursamazdın düşüşünü yaprağın

Yürür geçerdin belki.

Belki ben bu şiire,

Bir anne duasıyla devam ederdim.

Tüm işlerin rast gitsin,

Ayağına taş değmesin.

Sen duymazdın bu dilekleri,

Tüm sıkıntıların geçeceğini bilmeden

Her derdinde söverdin bu düzene belki.

Bülbülün güle olan aşkı için yazardım son olarak.

Bülbül aşkından divane,

Gül kendi halinde.

Bir orman yangınında yanacağını bilmeden.

**Bölböl beri gel, dinle.
Sahi,
Seni güle bağlayan ne?
Uç uzak diyarlara bölböl,
Gölün olmadığı bahçeleri dolaş diyar diyar.
Ne gülde senin nazın,
Ne sende gülün niyazı olmasın.
Bitsin bu gül masalı, amansız yaraların
kapansın.
Ah bölböl...
Uç diyorum sana, git işine...**

Aylin ALTIN

Sırtımda Yük Değil, Hayat Taşıyorum

Bu öykü, kitabımda yer alan onlarca kadından sadece biridir. Kocasız ama yalnız değil. Evinde hem anne hem baba olmuş; susmuş, yutkunmuş ama pes etmemiş bir kadının hikâyesidir.

İki çocuk... Biri ağlarken, diğeri uyuyordu. Sırtında alışveriş poşetleri, gönlünde hiç gösteremediği yorgunluk vardı. Kocasız değildi ama onsuzdu. Yanında olan bir adam vardı belki, ama yükünü paylaşmayan.

Her gün sabah beşte kalkar, kahvaltı hazırlar, çocukları giydirir, kocasının giyeceği gömleği ütüler onu da kaldırır, evi toplar, işe gitmeden önce içinden ağlardı.

Kime anlatsın? “Sen kadınsın, alışırsın” diyenlere mi? Yoksa “Senin yerinde olmak isteyen çok” diyenlere mi?

Hayat onun için hiç durmamıştı. Hep koşturma, hep eksik kalma... Ama o eksiklerini hiç belli etmedi. Herkes onu “güçlü kadın” diye tanırdı .Bütün yükü tek başına yüklenen kocasına bile her konuda destek olan ama destek görmeyen bir kadın onu aslında yoran kendini yalnız değersiz hissetmesiydi .

En azından sarıp sarmalansa iyi ki varsın dense hiçbir şey yormayacaktı onu ama kocası “bende sizin için çalışıp çabalıyorum” diyordu çok şey istemiyordu ki sadece değerli olduğunu sevildiğini bilmek daha doğrusu hep duymak istiyordu.

Oysa geceleri yastığa başını koyduğunda, gözyaşlarını sessizce akıtan bir kadındı.

Kırılmıştı ama dağılmamıştı. Yorulmuştu ama vazgeçmemişti.

Bir gün aynaya baktı ve kendi kendine şöyle dedi:

“Ben kimseye muhtaç değilim. Evimi de ayakta tutarım, çocuklarımı da büyütürüm. Sırtımda yük değil, hayat taşıyorum.”

O gün ağlamadı. O gün sadece nefes aldı... Ve ilk kez kendine “aferin” dedi. Ne olursa olsun bu hayatta sağlam durmak zorundaydı. Çünkü o anneydi, kendini yalnız hissetse de yorulsa da ayakta dimdik durması gereken sebeplerin en önemlisi evlatları vardı. Kocası için de aynada gözlerine daha dikkatle bakarak o da böyle benim gibi düşünemez benim gibi hissedemez ki, en azında evine sadık işinde gücünde diye düşünerek onu da anlamaya çalıştı. Sadece omuzunda taşıdığı yükü değil de, yüreğinde ki yalnızlık yükünü alsaydı diyerek gülümsedi aynada.

Sinan BAYRAM

Varlığın Yankısı

**Bir sabah uyandım,
Ve her şey yerli yerindeydi.
Yalnız ben, bir anlam arıyordum
Kendini saklayan bir anlamın içinde.**

**Ağaçlar sustu,
Gökyüzü benden habersizdi.
Evren genişliyordu sessizce,
Ama ben, bir anın daralığında sıkışmıştım.**

Yaşamak...

**Belki de sadece bir alışkanlıktı,
Ölümü erteleyen bir eylem dizisi.**

**Yine de yürüdüm,
Çünkü durmak da bir karar olurdu.**

**Ve hiçbir karar,
Gerçekten benim değildi.
Bir taşın gölgesinde düşündüm:**

**Ben mi varım,
Yoksa varoluşun kendi yankısı mıyım?
Dünya benim içimde mi başlar,
Yoksa ben mi onun rüyasında bir düşünceyim?**

İnsan Olmak

Kendine anlam uydurmanın inceliğı.

Bir hiçliğı isimlendirmek,

Ve sonra o isme tapmak.

Ama yine de,

Bir an gelir,

Tüm kelimeler düşer içinden.

Ve sen çıplak kalırsın

Kendi varlığının karşısında.

O an,

Ne Tanrı kalır, ne kader, ne umut.

Sadece sen,

Ve seninle aynı çaresizlikte

Kıvranan evren.

Yine de garip bir huzur var bu bilinçte,

Çünkü hiçliğin ortasında

Kendini fark etmek,

Bir mucizedir.

Belki anlam yok,

Belki yol da, yön de yok.

Ama yürüyen var.

Ve yürüyen,

İşte o, insanın ta kendisidir.

Özgül KAZAN

Kalbini İhmal Etme

Çoğu zaman zihinsel ve fiziksel sağlığa odaklanırken kalbimizi ihmal ediyoruz. Duygusal ihmal ilişkilerimize mesafe mesafeler yaratır. Kendimize olan güvenimizi zedeler ve zamanla fiziksel sağlığımızı da olumsuz etkiler. Kalbimizi dinlemeyi ihmal etmemeliyiz çünkü bizler hayatımızı şekillendirmemiz ve güzel bir noktaya getirebilmemiz için biz insanoğlu önce güzel kalbimizi dinlememiz lazım gelir ki iç yolculuğumuzu güzel bir şekilde hayatımıza yön versin. Çünkü kalbimiz bizim en kutsal en derin ve en mükemmel hazinemizdir.

Kalbimize sevgisini koyduğumuz insanlara dikkat etmemiz gerekmektedir. Eğer kalbimizi yoruyorlarsa o kişiler eğer ki ağırlık yapıyorlarsa ne olur kalbinizden çıkarın kalbinizi yormayan ruhunuzu besleyen kişileri kalbinize alın. Kalbinizi yoranlar size zaman kaybettirir sizi sizden alır sonra siz bile şaşırırsınız bu ben miyim diye. O sebeptendir ki kalbinize aldığınız insanlara çok dikkat etmek gerekir.

Kiři kimle oturup kalkıyorsa, kiminle muhabbet edip sohbet ediyorsa, kiminle gezip dolaşıyorsa illaki kalp ondan bir şeyler alır. Ve ahlakına kişiliğine yansır. Güzel ahlaklı insanları sevin, güzel sevin ki siz de daha da güzelleşin. Çünkü seven, sevdiğine benzer azizim. Ataların bir sözü var bilirsiniz ve hiç de boş söz konuşmazlar, söz şöyle: "Üzüm üzüme baka baka kararır." derler. Çok yerinde bir söz bu. O sebepledir ki kişi kiminle oturup, kiminle yol yürüyüp, kimin kalbini alıp, kimi sevdiğine dikkat etmeli... Yani diyorum ki güzel kalpli kardeşim, kalbini ihmal etme; midenin ihtiyacı yemektir, vücudun ihtiyacı giymektir. Kalbin ihtiyacı ise Allah'tır. Bütün insanları da Allah için sevmek, saymak, hürmet etmektir. Aşkla muhabbetle kalın sevgilerimle.

Hasan EKİNCİ

Hafta İçi Hayatı

Bir gün yatağımda uyuyordum. Bir anda kalk diye bir ses duydum. O annemin sesiydi. Yani yine beni okula kaldırmıştı. Tabi ben uyuduğum için havaya uçtum. Tabi yorganım beni yalnız bırakmaz o da benimle gelir.

Bir de hâlâ havada uçuyordum. İlk ben yere düştüm. Sonra da yorganım yatağıma düştü. Sonra çantama ödevimi koydum. Ama zilin çalmasına on beş dakika kalmıştı. Yani hemen okula gitmem gerekiyordu.

Okula gitmek üzere yola çıktım. Zilin çalmasına tam beş dakika kalmıştı. Okula yine geç kalamazdım. Ama okul çok uzaktaydı. Nasıl geç kalmayayım. Minibüs kalkmıştı. Minibüs bayağı uzakta duruyordu. Yani durak bayağı uzaktaydı. Hala minibüsün peşinden koşuyordum ki koşarken ayağım yere yani taşa takıldı. Sonra yere düştüm. Ama tam da kolumun üstüne düştüm. Kolum çok ama çok acıdı. Minibüs de arkasına bakmadan gitti. Birkaç dakika sonra dayanamayıp kolumun acısı yüzünden ağladım. Galiba kolum kırılmıştı. Otobüs durağı yedi adım ötedeydi. Sonra bütün gücümle yerden kalktım ve otobüs durağına vardım. Otobüsü beklemeye başladım. Yirmi bir dakika sonra otobüs geldi. Otobüse bindim ve kartımı okuttum. Otobüste hiç kimse yoktu. Sonra şoför abiye sordum. - Şoför abi niye burada hiç kimse yok? - Otobüs yeni hareket ettiği için kimse yok.

On beş yirmi dakikaya acile geldim. Şoför abi bana teşekkür etti.

Sonra şoför abi bana şöyle dedi. “Oğlum sen benim işimi kolaylaştırdın. Sana çok teşekkür ederim.” Sonra ben sağol şoför abiciğim diye cevap verdim.

Daha sonra eve geldim. Annem kolumun kırıldığını görünce şöyle dedi. “Oğlum senin koluna ne oldu?” diye sordu. Ben de şöyle cevap verdim. - Anne minibüsün peşinden koşarken ayağım yere takıldı. Yani kolum o yüzden kırıldı.

Hafta Sonu Hayatı

Kolum hâlâ kırık. Doktorun sözünü duymuştum. İki ay kalmıştı.

Annem bana dediki:

- Muhammed niye üzgünsün?

Ben de dedim ki:

- Hiç anneciğim.

- Hadi söyle.

Ben şöyle dedim:

- Kolum kırık o yüzden.

- Oğlum sen hiç böyle yapmazdın.

- Ama anne.

Annem dedi ki:

- Ne yapmak istiyorsun?

Ben de dedim ki: - Dışarıya çıkıp uyun oynamak istiyorum.

Annem de şöyle dedi: - O zaman dışarıya çıkalım.

- Olur anneciğim.

Sonra da dışarıya çıkmak üzere hazırlandık ama yarım saat sonra çıkacaktık. Annem süpürge yapmaya başladı. Ben de boş boş oturdum. Kolumun kırık olmasına çok üzgündüm. Ama ne yapabilirdim? Parka gidecektik. Ben de içimden şöyle

düşündüm: - Hadi hemen gidelim. Sonra dışarı çıktık. Ben de şöyle düşümdüm: - Evet sonunda çıktık. Annem de şöyle dedi:

- Oğlum sus herkes duydu. Parka geldik. Buna çok sevinmişim.

Yuuppii! Dedim. Annem ise:

- Oğlum sus.

Sonra da annemin neden öyle dediğini anladım. Çünkü herkes duymuş. Ben de çok utandım. Birkaç dakika sonra parktan eve döndük. Ben bu duruma çok üzülmüştüm. Ama olsun yarın yeniden geliriz diye düşümdüm. Ertesi gün anneme sordum.

Anne şöyle dedi:

- Oğlum dün gittik ya.

Orhan Veli Kınık

Anlatamıyorum

**Ağlasam sesimi duyar mısınız,
Mısralarımda;
Dokunabilir misiniz,
Göz yaşlarıma, ellerinizle?
Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu
Bu derde düşmeden önce.
Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkün;
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum.**

Erkan EREN

SADE YAŞAMAK

**bulanıkken soğuk gözlerin
kaybedilen uyku, rüyaydı uzaklaşan gitgide
dayanılmaz olan şeylerden
ayrılığa benzeyen, esrarında ölümün anlaşılmaz
güne dağılmaktan
uzanamazken bir türlü gecesine
ve kalbin, hanıdır geçip giden uzak hüznlerin
yalnız varabildiği kendine
çünkü umutsuz yaşanmaz, ne de hayalsiz
mavilik aklındaki dinmeyen
hasret kaldığın göğün, görünmeyen nehir
esiri olmak düşlerinde
gözlerinde nidası hürriyetin
biraz çocuk olmayı, dönmek gençliğine
ki hep anılarda sevdiklerin
içimizde var mavisini, dışımız desen öyle
çünkü umutsuz yaşanmaz, ne de hayalsiz**

**kadife gecenin bağından
yağmurlar yağar suskun, tenhalığını aratmaz
sokağıyla geliverir odana
yorgunluğu, şaşkınlığı siner ayak uçlarına
bu yüzden gariptir hayat
ne koyu karanlık, ne güçlü aydınlık
bilirsin, manasızdır tek başına
ve anlarsın, kavrarsın
çünkü umutsuz yaşanmaz, ne de hayalsiz
aranılan yenilgisi zamanın
iniltiden sarsılan, boğuk, sonsuzlukta kabus
bir duvar dibindeyken, göçebe biraz
firari bir yerden, varamadığın diğerine
kırık meşalesi ömrün
habersizce giden yüzyılların gamlı sessizliği
yaşatıverir hiç ölmezliğini
ve anlarsın, kavrarsın
çünkü umutsuz yaşanmaz, ne de hayalsiz
bir yerde, yalnız
yalnız, bir yerde
o yerdir benzemez hiçbir yere
ne umut, ne hayal
sade yaşarsın, yaşarsın, yaşarsın...**

A portrait of Ebru KIREZLİ, a woman with dark hair, smiling and resting her chin on her hand. The portrait is framed by a decorative border of colorful leaves.

Ebru KİREZLİ

Susturan Hayat

**Düzgün suların derinliği ölçülmezmiş,
Sığ kıyılarda köpürür ancak fırtınasız
masallar.**

**"Kolay denilen o düzlükte ayak izi kalmazmış,
Çünkü çelik, sadece kor ateşin koynunda
sertleşir.**

**Güneşin her gün doğduğu bir ömürden,
Diz çöktürecek bir destan sağılmaz.
Oysa "zor" dediğin dilsiz bir sancıdır,
KKelimelerin üzerine yıkıldığı devasa bir
duvar.**

**Anlatmaya kalksan dilin damağın kurur,
Harfler yetim kalır, cümleler yarım...
Zira gerçek acı lügatlara sığmayacak kadar
geniştir,
Ve anlatılan her şey biraz eskitir gerçeğinden.**

**Bu yüzden dostum;
Gürültülü kalabalıklara değil, tenhalara
çevir kulağını.
Cümle kuranları değil, sessizliği konuşanları
dinle;
Çünkü en ağır yükler, en sessiz hamamlar
tarafından taşınır.**

**Ve büyük fırtınalar o sükutun arkasında
kopar;
Gözlerini kapat ve suskunluğa eğil.
Çünkü dökülmeyen her damla yaş,
Ve söylenmeyen her hıçkırık,
Dünyanın en derin, en dokunaklı hikâyesidir .**

AYŞE BEDEVİ

İnanmak

İnanmak diye bir kavram vardır dostlarım. Kime, neye, ne şekilde inanacağımızı ancak biz belirleriz. Neye, ne şekilde bakmak istediğimize ancak biz karar verebiliriz.

Ben hayatım boyunca hep güzel şeylere inanmak istedim. Gökyüzüne bakarken her zaman her şeyin çok güzel olacağına inandım. Hayat öyle sandığımız gibi tozpembe değil, hiçbir zaman da olmadı. Sadece sanmak ve inanmak arasındaki farkı anlayabilmek gerekir. Ben dünyanın güzel olduğunu düşünmüyorum, sanmıyorum. Ama güzel olabileceğini umuyorum, güzel olabileceğine inanıyorum. Hangi dünya?

İç dünyam, kendi alanım, çevrem ve sahip olduklarım... Bunlar tek başına bir dünya değil midir? Bence dünyadır. Hiçbir zaman, hiçbir insan doğuştan her şeye sahip değildir. Hep bir eksik vardır, yanında, önünde ya da yüreğinde...

Neden mi? Çünkü Allah bize en güzellerini nasip etmek istedi. Nasıl mı? Bir kendinizi düşünün, ailenizin size verdiği harçlık mı daha değerlidir yoksa sizin kendi emeğinizle kazandığınız para mı? İkinci seçenek daha huzurlu hissettirmiyor mu? Peki ya biz ikinci seçeneği yapabilecek güçteyken neden birinci seçeneğe mahkum kalalım ki?

İşte dostum, Allah bize fırsatlar sunar. O fırsatları bizim fark etmemiz gerekir. Zor, imkansız şeyler görünür. Ama ne demiş Rabbim?

"Her zorlukla beraber bir kolaylık vardır."

Peki ya biz ne yapacağız?

Sabredeceğiz.

Neden mi?

Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.

Peki ya sonuç ne olacak?

"İnanmak, başarmanın yarısıdır."

Emek vermeden, inanmadan hiçbir yola varamayız. Her şeyin bir bedeli, bir ağırlığı, bir imtihanı vardır.

Neden mi?

Çünkü cennet bile ölüm ister.

Ve biz insanoglu her şeyi yapabilecek kapasiteye sahibiz.

O halde bizi durduran ne?

Salim Çalışkan ve Eylül Türksever

İlk Sevda

**Seni o gün gördüm o ilk bakışına öldüm
Yetiyorsa ömrüm al hepsi senin olsun
Sen iste dağlarda istediğin çiçekleri açtırayım
Sen iste sevgime sevgi katayım**

**Aşkımı herkese haykırıyım bırak bu gönül
Sadece sana atsın aşkımız nirvanaya ulaşsın
Sevgimiz her yeri sarsın
İlk aşkım en güzel gönül bağım**

**Aşk diye her yere bizi yazalım
Sevdamızın baş harflerini ağaçlara kazıyalım
Şirin dillim
Herşeyim**

**Duy benim sana küt küt atan kalbimi
Karşılığında senin cevabın ise
Evet olsun
Bu beni en mutlu insan yapsın**

**Canım arkadaşım
Gel gel el ele tutunalım
İstanbulun sokaklarında
Soğuk ve yağmurlu günlerinde**

VARYASYON &-DERGİ SUNAR

**Varyasyon Kalemler Yönetim
Kurulu Sosyal Medya:**

@dergi_varyasyonkalemler

@yolgezermuratengindeniz

@altinaylin

@mihrapaltintas

@yazar_a.b

@esengul.dayan

YÖN&TİM

KURULU

